

det kun er den danske udenrigsminister og den danske regering, der ikke opfatter det sådan. For resten af verden står det som et carte blanche til USA, der siger: Vi står bag jer, uanset hvad der så kommer til at ske.

Når udenrigsministeren siger, at det kom i direkte forlængelse af EU-udenrigsministermødet forrige mandag, er det jo heller ikke rigtigt. Pointen fra udenrigsministermødet forrige mandag er, at man understreger behovet for våbeninspektørerne, men erklæringen fra statslederne forholder sig lige præcis ikke til det kildne spørgsmål: Skal våbeninspektionen have lov til at afslutte sit arbejde, eller betyder brevet fra de otte, at man giver USA ret til at kortslutte våbeninspektionen, hvis USA vælger at gøre det, f.eks. efter Powells fremlæggelse i Sikkerhedsrådet nu i dag?

#### **Udenrigsministeren (Per Stig Møller):**

Først til det første spørgsmål: Hvordan ville jeg selv have reageret, hvis nogle havde lavet en skrivelse, uden at jeg var orienteret om det, i den periode, jeg var formand for Udenrigsministerrådet? Jeg var udsat for, at nogle udtalte sig anderledes, end vi havde vedtaget, men jeg valgte den fornuftige approach, fremgangsmåde, at jeg sørgede for at fastholde EU-enigheden, og det blev gjort under hele formandsperioden.

Men jeg erindrer ikke, at jeg blev ringet op af kansler Schröder, da han pludselig meddelte, at Tyskland under ingen omstændigheder ville være med. Det skete faktisk lige efter, at vi udenrigsministre havde lavet en fælles politik, som sagde: Våbeninspektørerne skal støttes, beslutninger skal træffes gennem FN's Sikkerhedsråd, og Saddam Hussein skal afvæbnes for masseødelæggelsesvåben. Den linje blev fastholdt under hele vores formandskabsperiode, og det er den fælles linje. Uanset hvad kansler Schröder sagde rundtomkring, blev det altid rettet ind til, at Tyskland kunne tilslutte sig denne linje, som altså har været linjen hele tiden, og som blev bekræftet af udenrigsministrene her i januar under det græske formandskab.

Det er også den linje, der fastholdes i denne artikel, hvor der bl.a. står, at vi bør alle være bekymrede, og at resolution 1441 er Saddam Husseins sidste chance for at lade sig afvæbne med fredelige midler. Det er altså en tilslutning til 1441, som omtaler våbeninspektørerne, og man behøver jo ikke gentage det, der står i teksten. Våbeninspektørerne er med i 1441.

At USA er glade, skyldes selvfølgelig, at vi siger, at dette her skal Sikkerhedsrådet tage alvorligt, og at det er Sikkerhedsrådet, som har forpligtelse til at sørge for, at de beslutninger, der er truffet om Saddam Hussein siden 1991, også bliver respekteret af Saddam Hussein. Det er den tilslutning, vi giver, og så markerer vi selvfølgelig i teksten, at USA og Europa har fælles værdier, som vi står sammen om, nemlig demokrati, individuel frihed, menneskerettigheder og retssikkerhed, og at det altså også er den slags, vi ønsker respekteret i verden.

Der har været tidligere situationer, hvor danske statsministre har udtalt sig sammen med enkelte andre eller kun en enkelt anden statsminister i Europa og afgivet erklæringer om det, og det er der ikke noget problem i. Alle har lov til at udtrykke sig, men det væsentlige er, at udtrykker man sig imod den fælles linje, vil vi godt høre om det. Er det på den fælles linje, er det da klart, at alle kan udtrykke sig, og her er det på den fælles linje.

#### **Villy Søvndal (SF):**

Jeg synes alligevel, at det er imponerende, at udenrigsministeren er så fuldstændig blind for, at i Washington bliver det opfattet som den hidtil mest uforbeholdne støtte til den amerikanske linje, og det bliver opfattet som en bombe under forsøget på at etablere en fælles udenrigspolitisk linje i EU. Det gør det altså alle andre steder end i den danske regerings hoveder, og sådan tror jeg egentlig også det var tænkt.

Jeg formoder også, det er rigtigt, at Schröder ikke har kontakten udenrigsministeren om det fransk-tyske initiativ, men jeg synes alligevel, der er en betydelig forskel, for Schröder og Chirac er jo i den grad i samklang med deres befolkninger. Udenrigsministeren har formentlig med særlig interesse nærlæst Berlingske Tidende sidste søndag.

Det, der karakteriserer situationen, er jo, at den danske regering og Blair i den grad er i uoverensstemmelse med befolkningernes ønske om, hvordan denne konflikt skal håndteres. Efter min mening er det godt, at befolkningerne har den opfattelse, og desuden synes jeg, at mangelen i erklæringen er, at den ikke forholder sig til det centrale spørgsmål, nemlig våbeninspektørernes fortsatte arbejde. Det tror jeg ikke er tilfældigt.